

Svētruna

Māc. Imants Miezis

2023.gada 10.decembrī

Es jūs sirsnīgi sveicinu no Zaļās salas, kur Dievs man ļāvis būt – gan dzīvot, gan strādāt, gan kalpot. Un reiz, 18 gadus atpakaļ, dodoties uz svešu zemi, nezinot pat tās valodu, man nebija ne jausmas, kāda veidosies mana nākotne.

Es skaidri atceros, viena no svarīgākajām lietām, pirms devos prom, es apzināti devos pie savas mamma Rīgā, Bolderājā, lai viņai pateiktu, kurp dodos. Biju satraukts, nezinot kā mamma reaģēs. Un tomēr, bez sarunas ar mammu nevēlējos aizbraukt. Jā, un tad bija jauka saruna, apspriedām šo un to, un, protams, visu ielikām kopīgi Dieva rokās, lūgšanā.

Un mamma man deva savu svētību. Atvadoties viņa teica: “BRAUC DĒLS, TEV TUR IES LABI.”

Un, protams, tajā brīdī es nezināju neko – kā tas ir – *ies labi*...

Atskatoties uz šiem pilngadības 18 gadiem – šeit dzīvojot, ir iets cauri visdažādākajiem pārdzīvojumiem, nesaprašanai, grūtībām, problēmām, fonā darbojās absolūti neredzami mamma vārdi, jo Īrijā reāli sākās mans atpakaļceļš pie Dieva.

Kāds ļoti reliģisks cilvēks teiktu – mammai bija pravieša dāvana. Bija vai nebija, es nezinu, bet mātes svētība mani un manu ģimeni patiešām pavada visu mūžu.

Ja ieklausījāties šodienas Psalmu lasījumā, tad es šos ķēniņa Dāvida sacītos vārdus, izteiktus kā dziesma un kā lūgšana, pilnīgi varu attiecināt uz savu dzīvi. Gan jau arī jūs.

Un tas šķiet ir Bībeles, Dieva Vārda uzdevums, ka lasot un lietojot to, mēs Bībeles varoņos, notikumos ieraugām sevi, ieraugām savu dzīvi. Gudrs ir tas, kurš ieklausās, kurš mācās.

Bībele, tā izsakoties ir PRAVIETOJUMU GRĀMATA – KAS AR TEVI NOTIEK, KAD TAVS CEĻŠ, tava dzīve, iet pēc Dieva likumiem, un kas notiek, kad tu tos – jā pat dažādu apstākļu dēļ, tie ir piemirsti, aizmirsti, sliktāk, ja sākti ignorēt vai pat noliegt.

Dāvids to tā arī pasaka – Dievs sola mieru un svētību saviem ļaudīm, savai tautai, saviem bērniem, un te ir labs vārds, kurš izgaismo visu – **JA... Ja vien TIE ATKAL NEKRĪT NEPRĀTĪBĀ.**

Un Dāvids turpina – **TUVA IR VIŅA PALĪDZĪBA TIEM, KAS VIŅU BĪSTAS.** Jaunajā tulkojumā ir skaisti teikts – **VIŅA GLĀBIŅŠ TUVU TIEM, KAS VIŅU BIJĀ.** Un 13. pants – **Tad tas Kungs mums dos savu svētību.**

Pravietiski vārdi, kurus rakstīt apsveikuma kartiņās. (Psalms 85:10).

Un, ja kāds tev dod savu svētību, ticiet man, tas neizgaist, tas nepaliek bez pēdām. Pasacīts labs vārds, novēlējums, – reizēm neredzami pavada mūs visu mūžu.

Sevišķi izaicinošs no šodienas Psalmu lasījuma bija Dāvida novērojums, ka viss būs labi, ja vien atkal tu nekrīti neprātībā.

Katrs lai šajā mirklī apskatām savu dzīvi. Tajā visticamāk esam pieņēmuši gan nepareizus lēmumus, gan darījuši apzinātas muļķības, esam bijuši vergi savam “ES”, Dieva vietā iecēluši sevi, vai dievinājuši kādu citu cilvēku, vai lietu, vergojuši kādām vēlmēm, iegribām... Bet kādā brīdī ir iesācies ceļš atpakaļ pie Dieva – ārā no tā visa iepriekš minētā – ārā no verdzības. Ir izdarīts apzināts lēmums. Lēmums sekot Dievam, lēmums iet tur, kur ir miers un svētība.

Un nedomāsim, ka Apsolītā zeme, kur Dievs veda savu tautu, ka tur tautai, kas izgāja no verdzības, ka tur bija izklāti sarkanie tepiķi un ziedoši dārzi. Nedomāsim, ka tur bija kūrorts.

Tur nebija nekā – tuksnesis, reizēm grūti pat ūdeni atrast. Tur bija klintis, tur nezināmais bija aiz katra akmens, tur bija ērkšķi. Tur bija grūti izdzīvot – nav brīnums, ka daudzi vēlējās doties atpakaļ – labāk verdzībā, bet vismaz nodrošināti...

TAS KUNGS DOS SAVU SVĒTĪBU, ja tu, uzticoties Viņam, iesi cauri visām grūtībām. Ja tu nemet plinti krūmos, ja nenolaid rokas, ja nepalaidies... Ja tu tuksnesī izraksi aku – tur būs ūdens, ko padzerties. Gan tev, gan citiem. Un tu varēsi iet tālāk. Un būs akmeņi un kalni, un biedējošas lietas. Bet kaut kur būs atpūtas vieta, oāze, kur kāds cits būs izrakis aku. Pa ceļam, jā, tur būs ērkšķi... un daudz.

Un te vēl os pieminēt tikko dzirdētu Bībeles studiju stāstu, no “Elizejas” un māc. Induļa Paiča, kurus klausos un piedalos.

Atcerieties, kur un kādā vietā Dievs uzrunā Mozu, pirms uztic viņam izvest tautu no verdzības. Mozus tuksnesī gana sava sievastēva lopus, un degošā ērkšķu krūmā viņam parādās Dieva eņģelis.

Mums jāsaprot, ka ērkšķi – tas ir fiziski absolūti nelietojams augs, to nevar rokās paņemt, to nevar ne ēst, tam nav pielietojuma pilnīgi nekāda – vien Kristus galvā kā mocību rīks – ērkšķu kronis. Tas ir pats nelietojamākais augs, priekšmets, pie tam tuksnesī. Diez vai tēju var no tā vārīt, un Latvijas kadiķis visticamāk ir vate salīdzinot ar šo.

Un Tuksnesī nav jēgas to pat dedzināt, tur karstums tāpat jau ir nežēlīgs. Nekam nederīga lieta.

Otra opcija – uguns. Uguniņi ir milzīgs spēks. Un ja kas deg ar uguni – tas sadedzina visu, it sevišķi ja tā ir sausa tuksnesī izkaltusi malka.. ērkšķu krūms. Tas ir ugunsgrēks. To nevar apstādināt.

Mēs atceramies - ĒRKŠĶU KRŪMS – pati nelietojamākā lieta pasaulē.

Un kā vērtīgi Bībeles lasītāji – **ievērojam vairākas nesavienojamās lietas**. Dievs uzrunā Mozus no visnelietojamākās lietas pasaulē.

Šo ZĪMI mīļie, lūdzu atceramies – Dievs ir radījis visu, un pat visnevērtīgākais Dieva rokās ir vērtība.

Kā Dievs atklāj sevi Mozus, pirms viņam tiek uzticēts izvest tautu no verdzības. Dieva spēks ir tik liels, ka uguns nesadedzina, bet ir saudzējošs.

Un gan Mozus gan mēs varam brīnīties, kā tas notiek. Bet tas jau ir Dievs, kurš mūsu dzīvē darbojas no visnevajadzīgākās lietas, un kurš ir tik saudzējošs...

Un Mozus, redzot šo spēku seko tam visu mūžu – Dievs, kurš viņu vada iet pa priekšu, un ir saudzējošs.

Un tikai tad, kad Dieva tauta... **JA... Ja vien TIE ATKAL NEKRĪT NEPRĀTĪBĀ**, ja atceroties to, ko tā ir saņēmusi, ja neaizmirst, ja ir pateicīga, Debesu Tēvs ir apsoliņis savu svētību.

Tu ej, tev ir Dieva Svētā Gara spēks, tas, spēks ko Jānis Kristītājs teica par Kristu – kurš kristīs ar Svēto garu. Pagremdēs Svētajā garā.

Atkārtošu vēlreiz un vēlreiz - Lūk Svētā Gara definīcija.

ir Kunga Gars, gudrības un saprāta gars, padoma un spēka gars, atziņas un Tā Kunga bijības gars. /Jes 11:2/

Dievs caur Svēto garu tev dod Gudrību, Saprātu, atziņu, padomu un bijību Dieva priekšā. Lietošanai. Svētību došanai citiem.

Ja tu atpazīsti sevī Dieva un Kristus, un Svētā gara dāvanu – augļos – miers, prieks, mīlestība, saticība, uzticamība... tad to atpazīst arī tavi tuvākie – tavi ģimenes locekļi, darba biedri, kaimiņi – jebkurš, kas tevi satiek. Un nekas, ja reizēm apkārt ir tuksnesis. Tu vienkārši dzīvo katru dienu, klausies Dieva balsī, seko Viņam. Tuksnesis ir ceļš uz apsolīto zemi.

Laikā pateikts nesadedzinošs, bet gan svētījošs vārds, viena aizsūtīta apsveikuma kartiņa ar svētījošiem vārdiem, viens labs vārds, Zoom, Facebook, mobilajā tālrunī, viens zvans – un kādam tā būs tuksnesī izrakta aka ar veldzējošu ūdeni. Un ne vien Adventa laikā vai Ziemsvētku laikā – bet tad, kad Dievs tevi uzrunā. Tad, kad tu to dzirdi.

Un - jā pat visnevērtīgākā lieta var kalpot, lai šo pasauli kopā ar Dievu, kā Dieva darba biedriem, padarītu jēgpilnāku, skaistāku, mierpilnāku. Dzīve, kura māc ar mīlestību gan dot, gan piedot, Darbojoties, un dāsni daloties! Āmen.